

din Broder, har jeg set Tante Ernestine for mig overalt her i Huset; og i Nat drømte jeg mærkværdig levende om hende. Hun stod ved min Seng i sin sorte Ordensdragt og sagde flere Gange højt: »Hævnen hører mig til, siger Herren!« — Nu kan du le af mig og kalde det Overtro, men sandt er det, at under alle store Ulykker i vor Familje har den gamle Grandtante vist sig baade for din Far og for mig. Din Far har selv engang fortalt mig det. Derfor vil jeg bort herfra. Jeg tror ikke paa Spøgelser — det er ikke saadan at forstaa — men jeg veed, at jeg bliver ikke det Syn kvit saa længe jeg er her.«

»Saa vil jeg absolut anbefale dig at rejse, Tante,« sagde Professoren — han havde et Par Gange under hendes Fortælling set op paa hende med et bekymret Lægeblik. »Her er jo ogsaa af andre Grunde ret uhyggeligt for Tiden. Det har jeg nok mærket.«

»Ja, Ulykkerne kommer i Flok ligesom Ravnene, — det var ogsaa et af Grandtantes Mundheld. Hvad skal der tilsidst blive af John? Jeg vil ikke undskylde ham. Han har sine store, store Fejl. Men jeg tror alligevel, at der kunde være bleven noget mere af ham, dersom han havde faaet en anden Kone.«

»Det samme gælder vel egentlig Vilhelmine,« sagde Asmus. »John har ikke været nogen Mand for hende.